

Ο Ιερομόναχος Λάζαρος Σταυροβουνιώτης (19 Ιουνίου 1909 - 2 Μαΐου 1989)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Συναξαριακές Μορφές](#)

Φωτό: cyprushighlights.com

Φωτό: cyprushighlights.com

**αρχιμ. Αθανασίου,
Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου**

Ημέραν αναστάσιμον, την Τρίτην της Διακαινησίμου του έτους 1989, μετέστη εις τα ουράνια σκηνώματα, τα αγαθά και περιπόθητα, ο αείμνηστος αδελφός και συλλειτουργός ημών Λάζαρος ιερομόναχος.

Ούτος εγεννήθη την 19ην Ιουνίου του έτους 1909 εις το χωρίον Ορμήδεια της επαρχίας Λάρνακος και κατά το άγιον Βάπτισμα έλαβε το όνομα Λοΐζος. Ο πατήρ του εκαλείτο (το γένος Λοΐζου) και η μήτηρ του Γρηγορία (το γένος Αδάμου). Όταν ετελείωσε το δημοτικόν σχολείον, ο λογισμός του έκλινε με πολλήν πόθον εις το να ακολουθήση τον μοναχικόν βίον. Και ούτω εις ηλικίαν 15 ετών, εν έτει 1923, εγκατέλειψε γονείς, αδέλφια και συγγενείς και προσήλθεν εις την ιεράν Μονήν του Σταυροβουνίου, όπου και προσελήφθη ως δόκιμος επί Βαρνάβα ηγουμένου.

Εξ αρχής επέδειξε πολλήν προθυμίαν και ζήλον και αγαπήσας την Μονήν, αφιέρωσεν εξ ολοκλήρου την ζωήν του εις την αγγελικήν πολιτείαν. Διείγε τον βίον του αγωνιζόμενος νύκτα και ημέρα, επιμελούμενος τα μοναχικά του καθήκοντα, προσευχόμενος, μελετών τάς Γραφάς και αναγινώσκων τους βίους των οσίων Πατέρων. Πρόθυμος εις τας διακονίας και υπηρεσίας της Μονής, πρόθυμος εις τας καθημερινάς ακολουθίας και αγρυπνίας, αγωνιζόμενος μετά φόβου Θεού, το κατά δύναμιν, εις την υπακοήν, την σωφροσύνην και την ακτημοσύνην, όπου είναι τα θεμέλια και η βάση του μοναχικού βίου, ασκώντας άόκνως την ταπείνωσιν, την αγάπην, την υπομονήν, την σιωπήν, και πάσαν άλλην αρετήν μετερχόμενος, έφθασεν «εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού». Τοιουτοτρόπως πολιτευόμενος, η καρδιά του, ως ήτο φυσικόν, εφλέγετο και επτερούτο υπό θείου έρωτος.

Ερχομένου του καταλλήλου καιρού, έλαβεν ο νεαρός Λοΐζος το Μέγα και Αγγελικόν Σχήμα των μοναχών, μετονομασθείς εις Λάζαρον μοναχόν. Τότε είναι που προσέθεσεν περισσότερον αγώνα και βίαν εις τον εαυτόν του, να τελειοποιηθώ, να καθάρισή τον νου και την καρδίαν του, να γίνη άξιος του μακαρισμού του Κυρίου

μας, όπου είπε: «μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται».

Ο γέροντάς μας Διονύσιος, διαδεχθείς τον κοιμηθέντα εν Κυρίω καθηγούμενον Βαρνάβαν, ως επίσης και οι άλλοι πατέρες της Μονής μας, βλέποντες την μεγάλην προκοπήν και αρετήν του πατρός Λαζάρου εις τα πνευματικά, απεφάσισαν και τον εξετίμησαν διά του χαρίσματος της ιερωσύνης και του πνευματικού πατρός, διά να λειτουργή, να εξομολογή τους πιστούς και να αγιάζη τας ψυχάς των Χριστιανών.

Ως ιερομόναχος ηγωνίζετο έτι περισσότερο, επιμελούμενος μετά μεγάλης προσοχής και φόβου Θεού τα επιπρόσθετα καθήκοντά του. Αυστηρός εις τον χαρακτήρα, ανιδιοτελής εις τας ενεργείας του, υπομονετικός εις τας πολλές δοκιμασίας του βίου του, και ειρηνικός τοίς πάσι, ήτο τύπος και υπογραμμός εναρέτου μοναχού και λειτουργού.

Εκεί όπου ιδιαιτέρως διεκρίνετο ήτο η μεγάλη φιλοπονία και επιμέλειά του εις τα διακονήματα, όπου του ανέθετε η Μονή. Εφήρμοζε το του Παύλου «αργός μη εσθιέτω» και «κοπιώμεν εργαζόμενοι ταις ιδίως χερσί» και «ταις χρείαις μου και τοίς ούσι μετ' εμού υπηρέτησαν αι χείρες αυταί», έχων πάντοτε κατά νούν το ρητόν «αργός μή έσο, κάν πλουτής».

Ηργάσθη πέντε και εξήκοντα (65) συνεχή έτη μετά μεγάλης υπομονής και καρτερίας εις τας διακονίας της Μονής αλλά και εις την πνευματικήν του αποστολήν ως εξομολόγος μοναχών και λαϊκών, παρηγορών τους τεθλιμμένους, ανορθών τους πεπτωκότας, στηρίζων τους κλονιζομένους, εμπνέων τους αδιαφόρους, ανιστών τους τεθανατωμένους τη αμαρτία, καθοδηγών μετά διακρίσεως πάντας τους προσερχομένους εις αυτόν, «γενόμενος τοίς πάσι τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώση». Σημειωτέον ότι συνεβούλευε και καθοδηγούσε πλήθος χριστιανών, όχι μόνον «διά ζώσης» αλλά και δι' αλληλογραφίας, όπου διετήρη με πολλά πνευματικά του τέκνα καθ' άπασαν την οικουμένην. Πραγματικώς όσοι τον ε γνώριζον έτρεφον προς αυτόν μεγίστην ευλάβειαν, ως σεβάσμιον πνευματικόν πατέρα

Τας πολλές δοκιμασίας του βίου του τας διεξήρχετο μετά μεγίστης υπομονής, αντιμετώπιζων τους πειρασμούς, τας θλίψεις και τας παγίδας του εχθρού μετά συνέσεως πολλής. Τελευταίως μάλιστα εδοκιμάσθη έτι περισσότερο από την οδυνηροτάτην νόσον, όπου του κατέτρωγε κυριολεκτικώς τα σπλάχνα. Όλα, όμως τα αντιμετώπιζε μετά θαυμαστής καρτερίας, πίστεως, προσευχής και πνευματικής προετοιμασίας διά το επερχόμενον.

Δυνάμεθα να είπωμεν ότι το τέλος του ήτο μαρτυρικόν! Αγογγύστως υπέμενε τους

φρικτούς πόνους. Και όταν κατά τας παραμονάς της κοιμήσεώς του, αφού ητοιμάσθη και πάλιν διά των Αγίων Μυστηρίων (Ευχελαίου, Εξομολογήσεως και της Θείας Κοινωνίας), περιέπεσεν εις κώμα, μή δυνάμενος πλέον να επικοινωνή με τους μοναχούς που τον περιέβαλλον, από τα χείλη του εξήρχετο επί ώρας μία και μόνη αδιάλειπτος προσευχή: «Παναγία μου ελέησόν με, Παναγία μου ελέησόν με, Παναγία μου ελέησόν με...». Και με την ευχήν αυτήν εις τα χείλη παρέδωσε την καθάραν του ψυχήν εις χείρας Θεού ζώντος.

Απήλθεν εις την αιωνιότητα, διά να απολαμβάνη εκεί ανεμποδίστως πλέον, ο αείμνηστος αδελφός και συλλειτουργός ημών Λάζαρος ιερόναχος, τα ανεκλάλητα αγαθά άτινα ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν Αυτόν. Ημέραν Αναστάσεως -Τρίτην της Διακαινησίμου- εκλήθη ο ακούραστος εργάτης του Κυρίου εις τα ουράνια σκηνώματα ίνα ακούση την περιπόθητον και ευλογημένην φωνήν: «Ευ δούλε αγαθέ και πιστέ, είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου». Αιωνία αυτού η μνήμη!

Πηγή: Αρχιμανδρίτης Αθανάσιος Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου, § Ο Ιερομόναχος Λάζαρος Σταυροβουνιώτης, Περιοδικό Ορθόδοξη Μαρτυρία [www.orthodoximartyria.com], Έκδοση Παγκυπρίου Συλλόγου Ορθοδόξου Παραδόσεως «Οι Φίλοι του Αγίου Όρους» τεύχος 100, Λευκωσία Χειμώνας 2013.